

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobců: **a) Kruh pro občanskou společnost,** se sídlem Jižní 795/7, Hradec Králové, **b) Český svaz ochránců přírody, pobočný spolek ZO ČSOP „Orlice“,** se sídlem Lhotecká 179/3, Hradec Králové, **c) „Cesta trvalé prosperity, z.s.“,** se sídlem Na Drahách 206/27, Hradec Králové, všichni zastoupeni JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská třída 15/16, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, **za účasti:** I. Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, II. L. Č., III. Z. N., IV. M. M., V. občanské sdružení „Světlo pro Hradec“, se sídlem Milady Horákové 1737/5, Hradec Králové, VI. Tenisový klub LTC Hradec Králové, se sídlem Zámostí 684/1, Hradec Králové, zastoupený JUDr. Jiřím Všetečkou, advokátem se sídlem Orlická 163/18, Hradec Králové, VII. L. S., VIII. Univerzita Karlova v Praze, Farmaceutická fakulta, se sídlem Heyrovského 1203, Hradec Králové, IX. V. Z., X. M. Z., XI. Statutární město Hradec Králové, se sídlem Československé armády 408, Hradec Králové, XII. J. H., XIII. J. M., XIV. E. S., XV. D. D., XVI. L. D., XVII. B. V., XVIII. D. V., XIX. J. V., XX. V. P., XXI. M. S., XXII. J. S., XXIII. Ing. V. H., XXIV. JUDr. O. V., v řízení o kasační stížnosti žalobců a), b) a c), proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 2016, č. j. 30 A 10/2014 - 358,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Hradec Králové - odbor hlavního architekta (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 27. 12. 2012 územní rozhodnutí č. 828, zn. 082265/2012/HA/Ma, ZB, č. j. MMHK/184013/2012 (dále jen „původní územní rozhodnutí“), kterým rozhodl ve výroku I. o umístění stavby „*Park Malšovice - Areál aktivit volného času Hradec Králové, multifunkční aréna a obchodně společenské centrum včetně infrastruktury*“ na pozemcích v katastrálních územích Hradec Králové a Malšovice u Hradce Králové, ve výroku II. o změně využití území „*Park Malšovice - Areál aktivit volného času Hradec Králové, multifunkční aréna a obchodně společenské centrum, včetně infrastruktury pro SO 04 Park aktivit volného času*“ na pozemcích v katastrálním území Malšovice u Hradce Králové a ve výroku III. jím byla umístěna stavba „*Kabelové vedení VN 35 kV*“ na pozemcích v katastrálních územích Věkoše, Hradec Králové, Slezské Předměstí a Malšovice u Hradce Králové. Původní územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 11. 2013.

[2] Proti původnímu územnímu rozhodnutí podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) a další účastníci správního řízení odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 11. 2013, č. j. 5277/UP/2013/Kul, zamítl a potvrdil původní územní rozhodnutí.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného o odvolání proti původnímu územnímu rozhodnutí podali stěžovatelé dne 24. 1. 2014 žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“).

[4] Žadatelé o původní územní rozhodnutí [společnosti Tschechien 8 Immobilienkommanditgesellschaft, k. s., Tschechien 9 Immobilienkommanditgesellschaft, s. r. o. (obě uvedené společnosti již zanikly bez právního nástupce – pozn. NSS), Statutární město Hradec Králové a ČEZ Distribuce, a.s.] podali dne 7. 8. 2015 ke stavebnímu úřadu podání nazvané jako „*Žádost o vydání změny rozhodnutí o umístění stavby č. 828*“, kde uvedli, že žádají o vydání změny původního územního rozhodnutí spočívající ve „*zpětvzetí záměru ve výroku I. a II. v celém rozsahu (upuštění od záměru)*“, a dále o vydání změny původního územního rozhodnutí „*ve výroku III. na část stavby Kabelové vedení VN 35 kV* […] *spočívající v:*

1. *změně části trasy kabelového vedení 35 kV na pozemcích - viz bod II. Platnost rozhodnutí (změny rozhodnutí) žádáme na dobu 5 let (v souladu s bodem 3).*
2. *vypuštění podmínky č. 8 ve výroku č. III. územního rozhodnutí č. 828* […] .
3. *prodloužení doby platnosti původní nezměněné části výroku č. III. územního rozhodnutí č. 828 o pět let.*“

[5] Stavební úřad vydal dne 27. 10. 2015 územní rozhodnutí č. 828/1, zn. 140234/2015/HA/Hr, č. j. MMHK/182033/2015 (dále jen „nové územní rozhodnutí“), jímž částečně změnil původní územní rozhodnutí tak, že se upouští od záměru v celém rozsahu výroku I. a II. původního územního rozhodnutí. Dále stavební úřad rozhodl o tom, že výrok III. původního územního rozhodnutí o umístění stavby „*Kabelové vedení VN 35kV*“ se částečně mění v těchto bodech: „*1. změně části trasy kabelového vedení VN 35 kV („za Orlicí - kolem Malšovického stadionu“), 2. změně podmínek pro umístění stavby, projektovou přípravu stavby a realizaci stavby, včetně vypuštění podmínky č. 8, 3. prodloužení platnosti původního výroku o pět let*“, což dále blíže specifikoval uvedením konkrétních pozemků. Ve výroku III. původního územního rozhodnutí bylo k druhu a účelu stavby

uvedeno „*beze změny*“. Dále bylo rozhodnuto o umístění stavby na blíže konkretizovaných pozemcích, byl proveden popis stavby s uvedením její kapacity. Byl také stanoven způsob zpracování projektové dokumentace s uvedením, že ve vztahu k původnímu územnímu rozhodnutí je „*beze změny*“. Původní podmínky původního územního rozhodnutí pro projektovou dokumentaci a provádění stavby byly doplněny o další blíže specifikované podmínky. Stavební úřad v rámci rozhodnutí o podmíněném užívání dokončené stavby rozhodl, že podmínka č. 8 výroku III. původního územního rozhodnutí se v celém rozsahu vypouští. Závěrem stavební úřad rozhodl tak, že platnost původního územního rozhodnutí se prodlužuje o 5 let ode dne nabytí právní moci nového územního rozhodnutí.

[6] Dne 19. 1. 2016 informoval krajský soud stěžovatele o zjištění učiněném z úřední činnosti, že původní územní rozhodnutí bylo změněno novým územním rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 1. 12. 2015, a podle něhož bylo od umístění stavby Park Malšovice zcela upuštěno. Podle krajského soudu by předmětem soudního přezkumu bylo materiálně neexistující rozhodnutí, a proto se stěžovatelů dotázal, zda trvají na projednání žaloby. Stěžovatelé v podání ze dne 19. 2. 2016 sdělili, že na projednání žaloby trvají. Krajský soud tedy pokračoval v řízení; dne 7. 6. 2016 proběhlo ve věci jednání.

[7] Usnesením ze dne 7. 6. 2016, č. j. 30 A 10/2014 - 358, byla žaloba stěžovatelů odmítnuta pro nedostatek podmínek řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud dospěl k závěru, že změna původního územního rozhodnutí spočívala v jeho nahrazení novým územním rozhodnutím, které umísťuje již pouze „*Kabelové vedení VN 35 kV*“ (o němž bylo předtím rozhodnuto ve výroku III. původního územního rozhodnutí), a to za současného faktického zrušení výroků I. a II. původního územního rozhodnutí. Z uvedeného důvodu odpadl předmět řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Stěžovatelé napadli usnesení krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

[9] V kasační stížnosti stěžovatelé namítají, že nelze souhlasit se závěrem krajského soudu, podle kterého bylo původní územní rozhodnutí zcela nahrazeno novým územním rozhodnutím, neboť platností a účinností nového územního rozhodnutí podle § 94 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), dochází k zániku měněného územního rozhodnutí ze zákona. V žádném případě nedošlo k úplnému nahrazení výroku III. původního územního rozhodnutí. Z výroku nového územního rozhodnutí je zřejmé, že výrok III. původního územního rozhodnutí byl změněn pouze částečně, a to v některých bodech uvedených v novém územním rozhodnutí; v jiných bodech nebylo rozhodnutí změněno ani nahrazeno, a tedy nelze uvažovat o tom, že zcela zaniklo. Ve výroku nového územního rozhodnutí jsou jasně uvedeny body původního územního rozhodnutí, které zůstaly beze změny; tyto body jsou definovány právě a pouze jen v původním územním rozhodnutí. I trvající existence pouze menší části původního územního rozhodnutí je dostatečným důvodem, aby se krajský soud zabýval žalobními argumenty vztahujícími

se k této části rozhodnutí (stěžovatelé výslovně zmiňují argument o podjatosti pracovníků správního orgánu a vadách správního řízení).

[10] Stěžovatelé dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že došlo k nahrazení výroků I. a II. původního územního rozhodnutí. Ve výrocích I. a II. nového územního rozhodnutí totiž žalovaný pouze konstatuje, že se upouští od záměru v rozsahu výroků I. a II. původního územního rozhodnutí. Žádné nové umístění stavby či využití území namísto původně předpokládaného není dáno. Není vůbec možné ani v souladu se zákonem, aby stavební úřad vydal rozhodnutí o tom, zda se upouští či neupouští od nějakého záměru. Pokud původní žadatelé o vydání územního rozhodnutí oznámili stavebnímu úřadu, že nadále nemají zájem realizovat předmětný stavební záměr, pak stavební úřad reagoval zcela neadekvátně a vybočil ze zákonných mezí. Takové oznámení mohl vzít stavební úřad maximálně na vědomí, neboť jeho důsledky jsou jednoznačně upraveny v § 93 odst. 5 stavebního zákona.

[11] Stěžovatelé krajskému soudu vytýkají nesprávné použití rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 As 229/2014 - 41, publ. pod č. 3367/2016 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jeho správná aplikace by musela vést k závěru, že územní rozhodnutí musí být soudem přezkoumáno v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy dle právního a skutkového stavu existujícího ke dni vydání správního rozhodnutí. Ve věci fakticky došlo pouze ke ztrátě zájmu žadatelů o realizaci záměru v rozsahu výroků I. a II. původního územního rozhodnutí, a to pouze s účinky podle § 93 odst. 5 stavebního zákona, tj. že již nejsou oprávněni k realizaci stavebního záměru. Shodné účinky mohou nastat podle § 93 odst. 1 stavebního zákona po uplynutí dvou let od nabytí právní moci, pokud žadatel nezačal s využitím území pro stanovený účel, popř. nedošlo ke skutečnostem prodlužujícím lhůtu (§ 93 odst. 3 a 4 stavebního zákona). Závěry citovaného judikátu tak dopadají i na nyní projednávanou věc s tím, že pozbytí platnosti původního územního rozhodnutí v rozsahu výroků I. a II. znamená pouze tolik, že žadatelé již nejsou oprávněni k realizaci stavebního záměru, nedošlo však k odpadnutí předmětu soudního řízení. Krajský soud tedy byl povinen zabývat se věcně žalobou a posoudit ji v celém rozsahu žalobních bodů.

[12] Stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[13] Žalovaný v plném rozsahu odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 17. 2. 2014 a na své rozhodnutí o odvolání proti původnímu územnímu rozhodnutí. Dále uvedl, že se ztotožňuje s usnesením krajského soudu a argumenty v kasační stížnosti považuje za nedůvodné.

[14] Osoba zúčastněná na řízení VI. se připojila k důvodům kasační stížnosti a jejímu věcnému odůvodnění.

[15] Osoba zúčastněná na řízení XI. se ztotožnila s usnesením krajského soudu a kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Původní územní rozhodnutí bylo nahrazeno novým

územním rozhodnutím, a proto nemohl krajský soud přezkoumávat napadené rozhodnutí, neboť odpadl předmět řízení zahájeného na základě žaloby stěžovatelů.

[16] Ostatní osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobami oprávněnými, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] V nyní projednávané věci je sporná otázka, zda byl správný postup krajského soudu, který napadeným usnesením odmítl žalobu stěžovatelů pro odpadnutí předmětu řízení. Podle krajského soudu totiž bylo původní územní rozhodnutí nahrazeno novým územním rozhodnutím vydaným v řízení o změně územního rozhodnutí podle § 94 odst. 1 stavebního zákona. S uvedeným souvisí posouzení, zda a v jakém rozsahu bylo původní územní rozhodnutí nahrazeno novým územním rozhodnutím, zda původní rozhodnutí nemohlo být předmětem soudního přezkumu alespoň zčásti a mohl-li krajský soud k novému územnímu rozhodnutí přihlédnout, či měl (byť alespoň ve vztahu k části původního územního rozhodnutí) postupovat podle § 75 odst. 1 s. ř. s., tj. vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu.

[21] Nejvyšší správní soud se již dříve zabýval otázkou pozbytí platnosti správního aktu a rovněž problematikou nahrazení dosavadního správního aktu novým. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 As 229/2014 - 41, publ. pod č. 3367/2016 Sb. NSS, který citoval již krajský soud v napadeném usnesení. Zdejší soud v něm řešil případ pozbytí platnosti stavebního povolení ve smyslu § 115 odst. 4 stavebního zákona, tj. v důsledku uplynutí času a faktické nečinnosti stavebníka. V rozsudku bylo mj. konstatováno: *„Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře zabýval otázkou „pozbytí platnosti" určitého aktu (nikoli ovšem ve vztahu k vykládanému ustanovení). Podle § 187 odst. 2 stavebního zákona platí, že územní plán velkého územního celku a právní předpis, kterým byla vyhlášena jeho závazná část, pozbývá platnosti dnem nabytí účinnosti zásad územního rozvoje pro území těmito zásadami řešené. Usnesením ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Ao 6/2010 - 98, Nejvyšší správní soud vyslovil, že pozbytí platnosti se tu rovná zániku ze zákona. Nelze proto v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy věcně přezkoumat územní plán velkého územního celku, jestliže již nabyly účinnosti zásady územního rozvoje, protože takový územní plán zanikl, a předmět řízení před soudem tedy odpadl, což musí vést k odmítnutí žaloby. V rozsudku ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 As 16/2014 - 65, publikovaném pod č. 3105/2014 Sb. NSS, vyložil Nejvyšší správní soud § 17 odst. 2 zákona č. 344/1992 Sb., o*

katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), který stanovil: Dnem vyhlášení platnosti obnoveného katastrálního operátu se dosavadní katastrální operát stává neplatným, a nadále se používá obnovený katastrální operát. Nejvyšší správní soud odmítl žalobu proti rozhodnutí o opravě chyby v dosavadním katastrálním operátu, protože dosavadní operát přestal existovat jako celek, a rozhodnutí o opravě chyby se tedy již nadále nemohlo dotýkat žalobcových práv. V důsledku obnovy katastrálního operátu tak odpadl předmět soudního řízení. […] *Ustanovení § 115 odst. 4 stavebního zákona však upravuje jinou situaci. „Pozbytí platnosti" tu není vázáno na vznik jiného aktu, který by dosavadní stavební povolení nahradil, ale pouze na faktickou nečinnost stavebníka. Ustanovení nemá za cíl (na rozdíl od § 187 odst. 2 stavebního zákona a § 17 odst. 2 katastrálního zákona) zabránit překrývání či kolizi dvou na sebe navazujících aktů, které regulují tytéž právní poměry: chce se jím říci jen tolik, že stavební povolení po marném uplynutí dvouleté lhůty již nemůže vyvolávat účinky, tj. opravňovat stavebníka k výstavbě. „Pozbytí platnosti" stavebního povolení podle § 115 odst. 4 stavebního zákona tedy s sebou nenese odpadnutí předmětu řízení."*

[22] Z citovaných judikatorních závěrů lze vyjít také v nyní projednávané věci, ve které bylo vydáno nové územní rozhodnutí ve smyslu § 94 odst. 1 stavebního zákona.

[23] Podle § 94 odst. 1 stavebního zákona lze na žádost oprávněného změnit územní rozhodnutí, jestliže se změnila územně plánovací dokumentace nebo jiné podklady pro územní rozhodnutí nebo podmínky v území, a to tak, že se jeho dosavadní část *nahradí novým* územním rozhodnutím. Návrh na změnu územního rozhodnutí projedná stavební úřad *v rozsahu této změny*. Platnost původního územního rozhodnutí není dotčena, pokud není současně výslovně rozhodnuto o změně jeho platnosti podle § 93 odst. 3. Podle § 94 odst. 4 stavebního zákona se při změně nebo zrušení územního rozhodnutí anebo při povolení výjimky použijí ustanovení o územním řízení obdobně.

[24] Podle § 93 odst. 1 stavebního zákona územní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně vlivu užívání stavby na území a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let. Podle odst. 3 může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit dobu platnosti územního rozhodnutí; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Podle odst. 5 pozbývá územní rozhodnutí platnosti mj. dnem, kdy stavební úřad obdržel sdělení žadatele, že upustil od záměru, ke kterému se rozhodnutí vztahuje; to neplatí, byla-li realizace záměru již zahájena.

[25] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

[26] Rozhodnou otázkou v projednávané věci je především posouzení, zda vůbec stěžovatelé mohli být původním územním rozhodnutím spolu s nyní napadeným rozhodnutím žalovaného zkráceni na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím správním řízení, jakož i zodpovězení otázky, zda původní územní rozhodnutí ve spojení s nyní napadeným rozhodnutím žalovaného je rozhodnutím

ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které by mohlo být přezkoumáno soudem ve správním soudnictví.

[27] Stavební zákon ve svém § 94 upravuje možnost změnit pravomocné územní rozhodnutí shodně s právní úpravou platnou do 31. 12. 2006 [srov. § 41 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)] na žádost „oprávněného“, kterým může být buď původní žadatel, anebo jeho právní nástupce [analogicky podle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona]. Podstatnou změnou však je, že s účinností od 1. 1. 2007 se změnila forma takového rozhodnutí, a to tak, že se pouze část dosavadního rozhodnutí nahradí „novým územním rozhodnutím“ a zbývající část rozhodnutí zůstane beze změny (tedy i nadále v platnosti).

[28] Je tedy zjevné, že při vydání rozhodnutí o změně územního rozhodnutí nemusí nutně vždy dojít k náhradě jednoho rozhodnutí druhým, ale také pouze k náhradě příslušné části dotčené změnou. Zbývající část původního rozhodnutí tedy může zůstat nadále v platnosti a beze změny způsobené novým rozhodnutím. U nezměněné části rozhodnutí nelze vyloučit meritorní přezkum v rámci správního soudnictví, neboť nedochází k jejímu nahrazení.

[29] Je ovšem třeba rozlišovat, zda skutečně zůstává část původního rozhodnutí v platnosti v nezměněném znění, anebo jestli je vydáno nové rozhodnutí, které (např. z důvodu úspornosti a procesní ekonomie) toliko odkazuje na část textu rozhodnutí původního, leč nahrazeného rozhodnutí. Nezměněná část původního rozhodnutí musí být jednoznačně oddělitelná a musí řešit umístění určitého záměru komplexně a samostatně tak, aby obstála (a byla způsobilá vyvolat právní účinky) bez nového rozhodnutí (musí být sama o sobě materiálně vykonatelná). Pouze v takovém případě může zasáhnout do právní sféry žalobce a může být podrobena soudnímu přezkumu podle 65 a násl. s. ř. s.
[30] Mezi účastníky není sporné, že se změna původního územního rozhodnutí určitým způsobem dotkla všech třech jeho výroků.

[31] Nové územní rozhodnutí zjevně nahrazuje výroky I. a II. původního rozhodnutí v celém jejich rozsahu tak, že od předmětných záměrů bylo upuštěno. Nejde přitom, jak namítají stěžovatelé, o nesprávnou aplikaci § 93 odst. 5 stavebního zákona, neboť všechny výroky původního rozhodnutí spolu souvisely (blíže viz dále). Za takové situace nebylo možné, aby stavební úřad pouze vzal na vědomí, že žadatelé upouští od svého záměru. Naopak bylo nutné, aby se stavební úřad v novém územním rozhodnutí po procesní stránce vypořádal se změnou všech výroků původního územního rozhodnutí. Uvedl-li tedy stavební úřad ve výroku I. a II. nového územního rozhodnutí, že se upouští od původního záměru, jedná se o rozhodnutí o změně původního územního rozhodnutí.

[32] Výrok III. původního územního rozhodnutí byl dle tvrzení stěžovatelů změněn novým územním rozhodnutím pouze částečně. Nejvyšší správní soud konstatuje, že je pravdou, že ve výroku III. a v odůvodnění nového územního rozhodnutí je odkazováno na původní územní rozhodnutí a u některých částí výroku je výslovně uváděno, že zůstávají „*beze změny*“. Podstatnou skutečností je ovšem to, že teprve z nového územního rozhodnutí lze v úplnosti seznat trasu a podmínky umístění záměru „*Kabelové vedení VN 35 kV*“, jehož se týkaly výroky III. původního a rovněž nového územního rozhodnutí.

Z nového územního rozhodnutí, jak bylo citováno výše, je totiž zřejmé, že nahrazuje také výrok III. původního územního rozhodnutí a zároveň mění podmínky umístění předmětné stavby. Teprve nové územní rozhodnutí, jakkoliv se v částech odkazuje na původní územní rozhodnutí, je způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv stěžovatelů (§ 2, § 65 odst. 1 s. ř. s.), neboť závazným způsobem nově stanoví (mění) zejména část trasy kabelového vedení a podmínky pro umístění stavby. Původní územní rozhodnutí přitom nemůže samo o sobě obstát ani v části, která byla novým územním rozhodnutím ponechána v platnosti (tj. pouze výrok III. původního územního rozhodnutí ve vztahu k určení druhu a účelu stavby a některých podmínek umístění dané stavby), neboť tato část není samostatně materiálně vykonatelná (není zejména zřejmá trasa kabelového vedení VN 35 kV a veškeré podmínky umístění této stavby).

[33] Původní územní rozhodnutí s ohledem na shora uvedené tedy nelze bez dalšího ani v části považovat za rozhodnutí, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, jak má na mysli § 65 odst. 1 s. ř. s.; takový akt je vyloučen z přezkoumání soudem ve správním soudnictví a žalobu proti němu podanou musí správní soud odmítnout [§ 68 písm. e), § 70 písm. a) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[34] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že v době, kdy bylo rozhodnutí žalovaného zamítající odvolání stěžovatelů a potvrzující původní územní rozhodnutí, napadeno žalobou u krajského soudu (tj. dne 24. 1. 2014), jednalo se o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Následným postupem podle § 94 odst. 1 stavebního zákona a vydáním nového územního rozhodnutí se ovšem stalo neúčinným a nelze je již považovat za rozhodnutí, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. S ohledem na uvedené lze tedy konstatovat, že krajský soud nepochybil, pokud žalobu stěžovatelů odmítl, byť tak učinil z nepřiléhavého důvodu. Přestože krajský soud dílčím způsobem v řízení pochybil, neshledal Nejvyšší správní soud, že by toto pochybení mohlo mít za následek nezákonnost napadeného usnesení, neboť nic nemění na správnosti jeho výroku o odmítnutí žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 8 As 72/2015 – 67).

[35] Otázka, zda je nové územní rozhodnutí a řízení u stavebního úřadu jemu předcházející zákonné a prosté vad, nemůže být předmětem tohoto řízení, neboť jeho rozsah je omezen na soudní přezkum původního územního rozhodnutí. Pokud stěžovatelé nesouhlasili s postupem správních orgánů, měli brojit proti novému územnímu rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

[36] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo

na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, a ani nebyl podán návrh, aby kterékoliv z nich bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. Proto zdejší soud rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. listopadu 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu